

Ny bok om Dødslekene:

Som jeg savner Katniss Everdeen

Tittel: «En ballade om sangfugler og slanger» (Dødslekene 4)

Forfatter: Suzanne Collins

Forlag: Gyldendal 2020

Sider: 601

Terningkast: 4

Da den første ungdomsromanen om Dødslekene kom i 2008, virka det litt søkt å la en president som Snow styre et land som om det var et kynisk realityshow. I mellomtida har det blitt nesten normalt. Jeg lurer på om forfatter Suzanne Collins faktisk er litt genial. I alle fall skjønner jeg godt at presidenten av framtidlandet Panem får være hovedperson i denne fjerde boka i dystopiserien.

Det handler om hvordan han blir ond.

Coriolanus Snow (18) er en smart fyr fra en rik familie, men borgerkrigen har gjort ham foreldreløs og fattig. Han later som han fortsatt er rik for at overklassen skal godta ham og gi ham stipend til en topputdanning. Han er nesten ferdig med eliteskolen da fasaden begynner å sprekke. Når de 10. dødslekene tar til, blir avgangselevene utpekt som mentorer for deltagerne. Fremtiden til Coriolanus avhenger av at hans deltager vinner. Hun er kanskje den mest sjanseløse av dem alle – Lucy Gray Baird fra Distrikt 12.

Han må bidra til at hun klarer å drepe alle de andre tenåringene på kamparenaen.

Til å begynne med synes jeg at Coriolanus er en sympatisk gutt som det er spennende å bli kjent med. Jeg vet jo at han skal bli slem, siden jeg kjenner ham fra filmene. Men jeg synes det kan være interessant å få være med inn i hodet på slemme folk. Det er dessverre ikke lett å tro at en som er såpass grei plutselig blir skikkelig kynisk. I hvert fall ikke så fort.

Men det er alle disse overraskende vendingene som gjør at boka er så vanskelig å legge fra seg. Jeg var oppslukt gjennom nesten alle de 601 sidene – bortsett fra litt på midten.

Etterpå tenkte jeg på to ting. Jeg tenkte på ondskap. Hvis jeg hadde vært 15 år og lest denne, ville jeg ha lært masse om ondskap og om makt som jeg ikke visste fra før. Jeg ville lært hvor viktig det er å bli likt av folk med høy status. Og hvor viktig det er å bruke vold på en smart måte. Og at når du misbruker makt over andre, kan det være fordi du ikke klarer å stole på noen. Du må ta dem før de tar deg.

Til slutt tenkte jeg på hvor mye jeg savner Katniss Everdeen, hun som var hovedperson i de forrige bøkene. Det føltes litt tomt å miste sympatien for hovedpersonen underveis, og etter hvert var det nesten ingen jeg følte noe for. Jeg lurer på hva som er vitsen med å sitte igjen uten noen å bry meg om på siste side.

Guri Fjeldberg